

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Jiřím Derflem ve věci

žalobce: **B. S.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Filipem Sojákem
sídlem Mikuláše z Husi 382/12, 140 00 Praha 4

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2025, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou u zdejšího soudu dne 13. 6. 2025, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 22. 4. 2025, č. j. X (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaná zamítla námitky žalobce proti svému rozhodnutí ze dne 3. 4. 2025, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla pro nesplnění podmínek § 56 odst. 1 písm. e) ve spojení s písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění zákona č. 244/2019 Sb. (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), a podle § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění zamítnuta žádost žalobce o zvýšení starobního důchodu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že je pobíratelem starobního důchodu od 12. 7. 2020. Starobní důchod mu byl přiznán podle § 29 odst. 2 písm. f) zákona o důchodovém pojištění po dosažení věku 67 let a 10 měsíců a doby důchodového pojištění 26 let, a to v procentní výměře 39 % výpočtového základu. Nyní jej pobírá ve výši 9 808 Kč měsíčně. Žalobce i po přiznání důchodu až do roku 2025 pokračoval ve výdělečné činnosti a odváděl příslušné pojistné, dluhy na pojistném neměl. Uvedl, že nyní je mu 72 let, ukončil podnikání a důchod je jeho jediným příjmem, žije s přítelkyní, která nepracuje. V únoru 2025 doba jeho důchodového pojištění přesáhla 31 let, proto podal žádost o zvýšení důchodu. Žalobce uvedl, že zásadně nesouhlasí s rozhodnutím žalované, protože ze dvou třetin obsahuje citace zákona o důchodovém pojištění a evidenčních údajů o navrhovateli a jsou v něm nepřesnosti, např. na straně dvě, odstavci devět (pozn. soudu: ve skutečnosti odstavci osm) je uvedeno „aspoň 15 let doby pojištění uvedené v § 11 a § 13 odst. 1“, ale žalobce měl ke dni 12. 7. 2020 dobu pojištění 26 let a 105 dnů.
3. Žalobce namítal, že § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění není relevantní k hodnocení samotného zvýšení důchodu, ale jen k procentnímu podílu takového zvýšení a že žalovaný vykládá toto ustanovení nesprávně a ve svůj prospěch. Dále žalobce uvedl, že zvýšení důchodu je možné a přípustné pro osoby, které vykonávaly výdělečnou činnost, a přitom pobíraly starobní důchod v plné výši. Podle žalovaného mají nárok na zvýšení důchodu pouze důchodci, kterým byl přiznán důchod podle ustanovení § 29 odst. 1 nebo ustanovení § 29 odst. 3 písm. a) citovaného zákona, ale dle žalobce § 34 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění zahrnuje úplně rovnoprávně i důchod přiznaný podle § 29 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění.
4. Dále žalobce namítal, že závěr žalované uvedený v prvním odstavci na straně tři napadeného rozhodnutí, že ustanovení zákona o důchodovém pojištění, na základě kterého byl účastníkovi řízení starobní důchod přiznán, již nelze po datu jeho přiznání měnit, není právně zdůvodněn a podložen. K tomu žalobce citoval ustanovení § 56 odst. 1 písm. e) zákona o důchodovém pojištění.
5. Na závěr žalobce navrhl, aby soud zrušil jak žalobou napadené rozhodnutí žalované, tak i prvostupňové rozhodnutí, dále soud sám žalobci přiznal nárok na zvýšení důchodu a aby žalované uložil povinnost zajistit potřebné úkony ke dni 21. 2. 2025.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve vyjádření k podané žalobě uvedla, že v napadeném rozhodnutí objasnila, že pro vznik nároku na starobní důchod musí pojištěnec podle ustanovení § 28 získat potřebnou dobu pojištění a dosáhnout stanoveného věku, popřípadě splnit další zákonné podmínky. Protože žalobce ke dni dosažení svého důchodového věku 62 let a 10 měsíců, tj. ke dni 12. 7. 2015 nezískal potřebnou dobu pojištění 31 let, ale jen 26 let, nárok na přiznání starobního důchodu dle § 29 odst. 1 písm. g) zákona o důchodovém pojištění mu nevznikl. Starobní důchod byl žalobci pravomocně přiznán až od 12. 7. 2020 dle § 29 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Dne 21. 2. 2025 žalobce uplatnil žádost o zvýšení svého starobního důchodu dle § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění. Žalovaná citovala ustanovení § 34 odst. 4, odst. 5 a § 56 odst. 1 písm. b), písm. e) zákona o důchodovém pojištění a k tomu uvedla, že z toho jednoznačně vyplývá, že zvyšování procentní výměry starobního důchodu přiznaného podle § 29 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění za výkon výdělečné činnosti

v době, kdy pojištěnec pobíral tento starobní důchod, nenáleží, a to nejen za dobu výdělečné činnosti před dosažením potřebné doby pro vznik nároku na starobní důchod podle § 29 odst. 1 nebo 3 zákona o důchodovém pojištění, ale i po získání této potřebné doby. Uvedla, že žalobce nesprávně odkazoval na znění ustanovení § 34 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, ačkoliv požádal o úpravu výše důchodu podle § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění (za dobu pojištění po nároku). Dle žalované zákon o důchodovém pojištění rozlišuje dva druhy starobních důchodů, a to starobní důchod dle § 29 zákona o důchodovém pojištění (nazývaný též jako „obecný“ nebo „řádný“) a předčasný starobní důchod dle § 31 zákona o důchodovém pojištění (nazývaný též jako „snížený“ nebo „krácený“). Žalovaná popsala rozdíly mezi těmito důchody a uvedla, že zákon o důchodovém pojištění nijak neupravuje možnost přeměny starobního důchodu přiznaného dle § 29 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění na § 29 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, ale pouze zakotvuje způsoby, jak změnit jeho výši. Zákonodárce proto starobní důchod přiznaný dle § 29 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění neuvedl v ustanovení § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění. Pojištěnec (žalobce) však dle názoru žalované má možnost žádat zvýšení procentní výměry starobního důchodu přiznaného dle § 29 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění při výdělečné činnosti bez pobírání důchodu dle ustanovení § 34 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění. Vzhledem k tomu, že byl žalobci přiznán a je vyplácen starobní důchod pravomocně přiznaný dle ustanovení § 29 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, nárok na úpravu starobního důchodu podle ustanovení § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění mu nevznikl, protože toto ustanovení se výslovně vztahuje jen na starobní důchod přiznaný dle § 29 odst. 1 a odst. 3 zákona o důchodovém pojištění.

Replika žalobce

7. Žalobce v replice ze dne 10. 7. 2025 sdělil, že žalovaná nerozporovala skutečnost, že žalobce splnil podmínky § 29 odst. 3 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, tudíž žádost žalobce o zvýšení důchodu ze dne 21. 2. 2025 byla podána důvodně. Dále uvedl, že právní rozbor žalované vychází z obecných zákonných předpokladů a není zaměřen na podmínky a postupy při rozhodování o důchodu osob, které po přiznání důchodu pokračují ve výdělečné činnosti, jako je tomu v případě žalobce. Dále uvedl, že se žalované v jejím vyjádření k žalobě nepodařilo prokázat, že původní rozhodnutí z roku 2020 nelze po splnění podmínek změnit. Dle názoru žalobce fakt, že v zákoně o důchodovém pojištění není přesně stanoven postup pro takovou změnu, neznamená, že je to zakázáno. Podle žalobce ustanovení § 34 odst. 1 zahrnuje úplně rovnoprávně i případ žalobce, jemuž byl přiznán starobní důchod podle § 29 odst. 2, tedy že: „Výše procentní výměry starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 29 odst. 1 až 3“; a § 54 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění hovoří nejen o přiznání, ale i o vyplacení důchodu, tedy i o možnosti změny po podání žádosti, když žalobce nikdy nepobíral důchod v plné výši, ale jen v 39% výměře výpočtového základu.
8. Dále žalobce uvedl, že vyjádření žalované postrádá logiku, jelikož pracující důchodce by žalovanou popsaným způsobem mohl očekávat svůj důchod až do smrti, což je v jasném rozporu se sociální politikou státu, který v podmínkách deficitu pracovních sil podporuje pracovní využití důchodců. Dle názoru žalobce žalovaná vykládá ustanovení § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění subjektivně. Dle žalobce však v § 29 nejsou použity pojmy „před dosažením ...ale i po získání,“ proto jej lze vykládat i tak, že výše procentní výměry starobního důchodu se na žádost zvyšuje i pojištěnci, který splnil podmínky nároku na starobní důchod podle ustanovení § 29 odst. 1 nebo ustanovení § 29 odst. 3 písm. a) zákona

o důchodovém pojištění, a po vzniku nároku na tento důchod vykonával výdělečnou činnost a pobíral přitom starobní důchod v plné výši, za každých 360 kalendářních dnů této výdělečné činnosti o 0,4 % výpočtového základu.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Žaloba není důvodná.
12. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobci byl přiznán počínaje od 12. 7. 2020 starobní důchod podle § 29 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění ve 39% výměře, a to ve věku 67 let a 10 měsíců a doby důchodového pojištění 26 let a 105 dní. Žádostí datovanou dne 21. 2. 2025 žalobce požádal o úpravu výše starobního důchodu dle § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění za dobu výdělečné činnosti vykonávané současně s pobíráním starobního důchodu. Součástí správního spisu dále jsou potvrzení o účasti na důchodovém pojištění osoby samostatně výdělečně činné při výkonu samostatné výdělečné činnosti současně s pobíráním starobního důchodu a výpisy z evidence osob samostatně výdělečně činných za roky 2019 až 2023, ze kterých plyne, že žalobce byl v době ode dne 12. 7. 2020 do 31. 12. 2023 evidován jako osoba samostatně výdělečně činná a byl účasten důchodového pojištění, na kterém mu v uvedeném období nevznikl dluh. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 3. 4. 2025 byla žádost žalobce zamítnuta s odůvodněním, že žalobci nárok na úpravu starobního důchodu podle § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění nenáleží, protože žalobci vznikl nárok na starobní důchod podle § 29 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění a nikoli podle § 29 odst. 1 či odst. 3 zákona o důchodovém pojištění.
13. Žalobce podal proti prvostupňovému rozhodnutí námitky. V nich namítal, že nebyla zohledněna důležitá změna skutečnosti ovlivňující jeho nárok na výši vypláceného důchodu spočívající v tom, že žalobce pokračoval ve výdělečné činnosti i po přiznání důchodu a odváděl pojistné, takže ke dni podání žádosti jeho doba pojištění již přesáhla 30 let a došlo tím k naplnění podmínek podle § 29 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, a tedy i se na něj vztahuje i § 34 odst. 1 písm. a), odst. 4 zákona o důchodovém pojištění.
14. Žalovaná námitky napadeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V odůvodnění pak zejména zrekapitulovala skutkový stav a přisvědčila důvodům, na nichž bylo založeno prvostupňové rozhodnutí.
15. Nejprve se soud zabýval námitkou žalobce, že rozhodnutí žalované je nedostatečně odůvodněno a nedostatečně podloženo, konkrétně, že napadené rozhodnutí obsahuje ze dvou třetin citace zákona o důchodovém pojištění a evidenčních údajů o navrhovateli

a jsou v něm nepřesnosti, a že závěr žalované o tom, že ustanovení zákona o důchodovém pojištění, na základě kterého byl žalobci starobní důchod přiznán, již nelze po datu jeho přiznání měnit, není právně zdůvodněn a podložen. K tomu soud konstatuje, že podle § 68 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Soud po přezkumu napadeného rozhodnutí dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí náležitosti odůvodnění rozhodnutí splňuje a vnitřně rozporné není. Žalovaná podrobně, jasně a výstižně s odkazy na zákonná ustanovení zdůvodnila, proč dospěla k závěru, že žádosti žalobce nelze vyhovět. Tvzení žalované o tom, že důvod přiznání starobního důchodu nelze dodatečně měnit, je shrnutím vypořádání odvolací námitky žalobce a je podrobně odůvodněno tím, že podle zákona o důchodovém pojištění se nárok na důchod i všechny ostatní související podmínky posuzují podle první úpravy platné a účinné ke dni přiznání důchodové dávky, tj. ke dni, kdy splní podmínky pro přiznání. Skutečnost, že se toto odůvodnění nachází na začátku odstavce a nikoli na jeho konci, a že žalovaná citovala zdroj svého poznání (zákon o důchodovém pojištění) v jiné části odůvodnění, v žádném případě neznamená, že závěr není řádně odůvodněn. Tvzenou nepřesnost na straně dvě, odstavci osm napadeného rozhodnutí soud neshledal, neboť údaj o alespoň patnácti letech doby pojištění je citací ustanovení zákona a není v rozporu se skutečností, že žalobce dosáhl ke dni 12. 7. 2020 doby pojištění 26 let a 105 dnů. Námitky žalobce směřující proti odůvodnění napadeného rozhodnutí soud shledal nedůvodnými.

16. Podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, ve znění platném a účinném ke dni 22. 4. 2025, výše procentní výměry starobního důchodu, na který vznikl nárok podle § 29 odst. 1 až 3, činí za každý celý rok doby pojištění získané do vzniku nároku na tento důchod, spadá-li rok přiznání důchodu do období před rokem 2026, 1,5 % výpočtového základu měsíčně.
17. Podle § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, ve znění platném a účinném ke dni 22. 4. 2025, se výše procentní výměry starobního důchodu stanovená podle odstavce 1 zvyšuje pojištěnci, který splnil podmínky nároku na starobní důchod podle § 29 odst. 1 nebo § 29 odst. 3 písm. a) a po vzniku nároku na tento důchod vykonával výdělečnou činnost a pobíral přitom starobní důchod ve výši poloviny podle § 37 odst. 1, za každých 180 kalendářních dnů této výdělečné činnosti o 1,5 % výpočtového základu. Ustanovení odstavce 3 věty třetí platí zde obdobně.
18. Soud po posouzení předmětné věci konstatuje, že se žalobce ve svém výkladu ustanovení § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění mýlí. Na jednu stranu žalobce v podané žalobě tvrdil, že by se § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění měl vztahovat i na důchod přiznaný podle § 29 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění. Na druhou stranu v podané replice žalobce tvrdil, že již splňuje podmínky pro přiznání starobního důchodu podle § 29 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, protože se domnívá, že by mu pro účely zvýšení starobního důchodu mělo být do odpracovaných let započteno i období ode dne 12. 7. 2020

do 21. 2. 2025 a důvod přiznání starobního důchodu by měl být automaticky překvalifikován z § 29 odst. 2 na § 29 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, a tím by mu mělo být možné zvýšit důchod podle § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění. Žalobce však zcela pominul, že § 34 odst. 4 zákona se na starobní důchod přiznaný podle § 29 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění nevztahuje, neboť vyjmenovává toliko důchod přiznaný podle § 29 odst. 1 a § 29 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění a tento výčet je taxativní. Zároveň žalobce pominul, že důvody vzniku přiznaného nároku na starobní důchod nelze zpětně měnit s výjimkou situace, kdy byl důchod od samého počátku přiznan v rozporu se zákonem, což však není případ žalobce. Ostatně skutečnost, že byl starobní důchod žalobci přiznan ode dne 12. 7. 2020 podle § 29 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění správně a v souladu se zákonem, není stranami rozporována.

19. K námitce žalobce, že žalovaná nesprávně vykládá ustanovení § 34 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, protože podle názoru žalobce toto ustanovení zahrnuje úplně rovnoprávně i důchod přiznaný podle § 29 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, tudíž by i § 34 odst. 4 tohoto zákona měl zahrnovat důchod přiznaný podle § 29 odst. 2, soud zdůrazňuje, že tato ustanovení nelze libovolně směšovat. Bylo totiž vůlí zákonodárce, že se ustanovení § 34 odst. 4 uplatní pouze u starobních důchodů přiznaných podle § 29 odst. 1 nebo odst. 3 zákona o důchodovém pojištění. K tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 3 Ads 57/2013-15, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*v případě transformovaného starobního důchodu přiznaného podle § 61a odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, se neuplatní § 34 odst. 4 citovaného zákona upravující zvýšení procentní výměry důchodu, neboť toto ustanovení se vztahuje pouze na starobní důchod, na který pojištěnci vznikl nárok podle § 29 odst. 1 nebo 3 téhož zákona.*“ Z uvedeného tedy plyne, že možnost zvýšení starobního důchodu podle ustanovení § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění nelze uplatnit u tzv. odloženého starobního důchodu podle § 29 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění.
20. Pro úplnost odůvodnění soud konstatuje, že se nezabýval otázkou, zda žalobce ke dni rozhodnutí soudu splňuje nárok na přiznání jiného typu starobního důchodu, byť žalobce tvrdil, že nyní již splňuje podmínky pro přiznání starobního důchodu podle § 29 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění, nebo nárok na zvýšení starobního důchodu z jiného důvodu než právě podle § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění (např. z důvodu podle § 34 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, na než se žalobce odkazoval), neboť tyto otázky nejsou předmětem tohoto řízení a jejich řešení v rámci posouzení této projednávané věci by soudu nepříslušelo, i kdyby mu bylo známo, zda žalobce předmětné žádosti podal či nikoli.
21. Soud tak konstatuje, že žalovaná postupovala správně, když dospěla k závěru, že žalobce nemá nárok na zvýšení starobního důchodu z důvodu podle § 34 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění, žaloba je tudíž nedůvodná.
22. Soud s ohledem na výše uvedené uzavírá, že neshledal žalobní body důvodnými a nezjistil ani žádné vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
23. Současně soud v souladu s § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované dle § 60 odst. 2 s. ř. s. nepřísluší náhrada nákladů řízení ve věcech důchodového pojištění.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 5. ledna 2026

JUDr. Jiří Derfl v. r.
samosoudce